

SANT JORDI 2008

la crònica

Coca amb xocolata a la biblioteca

NATÀLIA BORBONÈS
 ● 5 anys de lliure accés a la cultura, a les fonts del coneixement i a la informació. Amb aquest lema, penjat a les banderoles, la Biblioteca Central Xavier Amorós de Reus va celebrar ahir el cinquè aniversari de la seva existència, atès que el 22 d'abril de 2003 es va inaugurar de manera solemne un servei que posava el punt i final a una mancança històrica i paradoxal en una ciutat com aquesta, que està tan cofoia del seu pes cultural. De les ganes que tenien els reusencs de tenir una biblioteca pública en són una prova les xifres triomfals d'usuaris, el nombre de carnets emesos, la quantitat de documents que hi ha al fons i altres dades de gran magnitud que aquests dies s'han repetit fins al cansament i que per tant aquí la cronista no tornarà a escriure per no avorir ningú, començant per ella mateixa, que ahir va quedar esgotada de la festeta, i això que no s'hi va quedar fins al final.

La festa, en definitiva, era una celebració infantil, de tipus Xiquipark, i no pas cap activitat acadèmica o un acte simbòlic,

Un moment de la festa d'aniversari d'ahir a la biblioteca. / EL PUNT

com hauria estat, per exemple, que ahir haguessin aprofitat l'efemèrides per col·locar la primera pedra de la segona biblioteca pública que s'ha de construir durant aquest mandat municipal a la zona de Mas Iglésies. Això sí que hauria estat símbol de futur, i no la canalla, que mai se sap per on et sortiran. Hauria estat molt

bonic. Però no. L'Ajuntament va optar per fer una festa amb xocolata i coca, un punt caòtica i excessivament sorollosa, que va aplegar multitud de pares i mares amb canalleta cridaire i centenars de cotxets que s'acumulaven al vestibul de la biblioteca, ja que el temps tan variable que feia va impedir treure la festa infantil

a la plaça de fora. Hi van fer acte de presència la mulassa, uns quants gegants, els nanos, els dracs i els diables, amb un xivari continuat de música que els lectors de les sales suportaven impertèrrits (s'ha de tenir molta moral per continuar llegint quan hi ha un paio que et toca la gaita a cau d'orella). Però bé, tot havia de ser molt entranyable i una miqueta banal, també, i havia de culminar amb un pastís, les cinc espelmes del qual les col·locarien la regidora, el delegat de la Generalitat, una criatura, no sé qui més (em disculpo amb l'afectat per no recordar qui és) i Xavier Amorós. La cronista va localitzar l'escriptor assegut en una de les sales de la biblioteca mentre esperava pacientment les ordres per anar a encendre l'espelma. Vam parlar dels timbals que sonaven, i que ell no suporta, de Pujol i de la menestrala pervinçuda. De Montilla, de la meua sogra i del seu fill petit. Amorós em va permetre abstrèure'm una mica d'una festa que la cronista no va relacionar ni amb la cultura, ni amb les fonts de coneixement, ni amb la informació.